

Dečerní ticho

15. dubna 2014

Nezávislý deník pro lepší společnost

mafie.podsveti.cz

Já jsem to viděl

Viděl jsem to. Hořící kasína a převrácená auta. Pronásledované a utíkající. Vstupní rány, výstupní rány. Mrtvoly naskládávané na hromady i roztržené v pitevně. Viděl jsem chlapy dojídat poslední jídlo a viděl jsem i ty, co ho nestihli dojíst. Viděl jsem paranoiu tak silnou, že by se dala mačetou sekat a viděl jsem i jednu mačetu, která to s někým dokázala. Viděl jsem zastřelené zezadu, roztržené bagrem a jednoho, který byl okousán pravděpodobně piraněmi.

Viděl jsem consigliery, kteří si o sobě mysleli, že jsou nedotknutelní, viděl jsem co z nich zbylo, i ty, co přišli na jejich místa. A viděl jsem i místa, kde skončili oni. Viděl jsem nejlepšího ze všech střelců, potažmo jeho tělo, a viděl jsem i stoupat hvězdu toho, kdo jej odstranil.

Viděl jsem, jak dobří mafiáni mizí někam pod drny (a to v tom civilizovanějším případě) a řeknu vám, že ač nejsem dobrý pacifista, konec téhle války vidím opravdu rád. A kdo to vidí stejně, ať se mnou připije všem živým i všem mrtvým.

-Marcus-

HLASY ZE ZÁHROBÍ

Na jaké okamžiky ze svého mafiánského života vzpomínají ti, co již nějaký ten pátek tlejí v Záhrobí? Mafiánka Janakin vypráví, co jí nejvíce utkvělo v paměti.

Ve svém životě s mafií nejvíce vzpomínám na okamžik, kdy jsem seděla doma a v bytě byli zároveň můj táta i bratr, takže jediný člověk, který mohl v tu chvíli ještě dorazit, byla mamka. Ovšem zrovna ve chvíli, kdy se dveře začaly odemykat, mi začal zvonit mobil a byla to moje mamka.

V tu chvíli jsem měla jasno - ona přeci ví, že jsem doma, a kdyby tedy zrovna vcházela, přece by neměla důvod mi volat! Nemohla jsem si ihned nevybavit typické scény z gangsterek, kdy se někdo snaží varovat oběť, že vrah již tluče na dveře.

Takhle vážná paranoia našťěstí netrvala příliš dlouho. Brzy jsem si uvědomila, že až tak vážné to nejspíš nebude, šla jsem odemknout a za dveřmi skutečně byla jen mamka, která zapomněla, že na ni čekám doma...

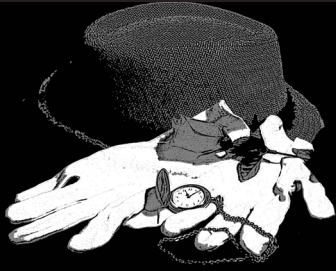
Ironií je, že můj náhlý děs byl beztak zcela zbytečný - už jsem tou dobou hezkých pár dní ležela pod drnem.

Když jsem se ještě nalézala mezi živými, podařilo se mi také jednou projevít jako naprostý blázen, když mi byla na divadelní zkoušce náhle představována neznámá osoba. Němě jsem na ni zírala z chodby, nepředstavila jsem se ani jí nepodala ruku a všichni včetně ní na mě koukali jako na šílence.

Najednou jsem si uvědomila, že nejspíš vůbec nejde o mého vraha, nikdo z přítomných nic o hře zvané Mafie neví a tudíž absolutně nechápu mé vystupování. A ona dívka mě musí navíc mít za naprostého nevychovance.

Potom se ukázalo, že se opravdu jedná o vražedkyni - jen měla zrovna zálsuk na někoho jiného než na mě. A jen co se jí podařilo svou oběť ulovit, skončila jsem na tomtéž místě s prostřelenou hlavou i já, jen o necelé dvě hodiny později.

-Janakin-

Milí čtenáři,

přijměte tento výtisk Večerního ticha jako rozloučení s uplynulými týdny pražského běsnění.

Druhé letošní číslo je již tradičně věnováno mrtvolkám, a tak se v něm dočtete, na co zesnuví mafiáni nejvíc vzpomínají a jak si krátíli čas v Záhrobí.

Nyní už nezbývá než Vám popřát skvělou afterparty a snad i trochu toho čtení, i když od toho dnešní večer rozhodně není!

Za redakci Večerního ticha

100nožka

HLASY ZE ZÁHROBÍ

Na jaké okamžiky ze svého mafiánského života vzpomínají ti, co již nějaký ten pátek tlejí v Záhrobí?

Při jedné asistenci u vraždy jsem si užil chvíle muziky s přítelem na telefonu. Čekali jsme před jedním gymnáziem.

Začal jsem předstírat, že telefonuju, a to anglicky. Kámen úrazu nastal, když mě pár lidí oslovilo, taky anglicky, jestli mi můžou nějak poradit. Báł jsem se, že nám oběť uteče.

Asi po 10 minutách omilání pořád toho samého dokola už jsem nevěděl co říkat, a začal si do telefonu recitovat texty Beatles. Kolemjdoucí tedy byli svědky toho, jak do telefonu pronáším například „Yeah, we actually do live in a yellow submarine.“ Jedna žena se na mě pohoršeně dívala, když jsem vedle ní nahlas 5x pronesl „Let it be“.

Během té chvíle, co jsme tam stáli, jsme omylem „zavraždili“ dvě nevinné slečny.

Nicméně naše prává oběť se neukázala. Jak jsme později zjistili od vrátného, zkouška sboru se ten den vůbec nekonala.

-Seasir-

Co nám utkvělo v paměti

Stejně jako minulý rok, i tentokrát se redakce Večerního ticha obrátila s pár otázkami na ty, co již odešly do záhrobí. Jejich zajímavé odpovědi pěkně ilustrují každodenní události v podsvětí.

Na jaký okamžik v Tvém letošním mafiánském životě (či v Záhrobí) nejvíc vzpomínáš?

Mafiánka Dafné: Na svou smrt. (Kdo by na ni také nejvíc nevzpomínal, když je mrtvý, že? Být mrtvý bolí.)

Lokken: Vzpomínám především na to, jakým způsobem jsem dostal svoji první oběť. Jak jsem se nejprve snažil svoji oběť dostat strašně promyšleně ve škole, což se mi nezdařilo, až jsem ji posléze nalezl téměř náhodou, i když jsme myslel, že už bude dávno pryč (z tramvajové zastávky).

La Gatta: Na svůj úplně první mord ve svém úplně prvním mafiánském životě. Takové emoce jsem už dlouho nezažila. To napětí, když jsem vyseřovala v menze a vyhlížela svou oběť. Objeví se vůbec? Poznám ji? Nakonec jsem si ji vytipovala a sledovala ji celou dobu i po odchodu z menzy. Bušilo mi srdce. Venku jsem ji lapila. Z té chvíle mám okno, takže ani nevím, jak se mi u toho podařilo spadnout. Ale v tom okamžiku mi to bylo úplně jedno, necítila jsem žádnou bolest. Celou mě ovládly dosud nepoznané pocity a naprosto neuvěřitelná euforie. Já jsem to dokázala!

Winner: Asi nikdy nezapomenu na to, jak jsem skoro celé dopoledne čekala před jedním domem, než se slečna rozhodne vylézt s pejskem. Po těch hodinách už mě to přestalo bavit, tak jsem se dostala do domu a zjistila, že tam slečna nebydlí.

Basista: Číhal jsem v temném průchodu domu na svoji oběť, schován za dveřmi, rukavičku připravenou k nasazení. Už se blížily kroky. Je to jasné, to musí být on. Trhl jsem sebou. Ani jsem nestihl rukavičku dotáhnout na ruku a už mi to bylo jasné. Chudák paní, našťestí to vzala s humorem.

Elfína: Velice dojemná pro mne byla setkání s ostatními duchy zavražděných, ale musím přiznat, že i cesta na první sraz byla velice útrpná a strastiplná. Hledání správné cesty do záhrobí je někdy těžší, než se může zdát.

Don Morello: Nejvíce vzpomínám na okamžik, kdy jsem si obhlédl celý

objekt klubovny našeho dětského oddílu a když jsem si byl jistý, že vrah není nablízku, on znenadání vyrazil a já vběhl dovnitř budovy. Nakonec se i v prvním patře nad zemí podařilo nasadit rukavičku a odrazit útok. Pak jsem se ho snažil při honičce venku vyfotit, což se mi bohužel povedlo jen zezadu.

Seasir: V mafiánském životě jsem toho moc nestihl, nicméně, jak jsem zjistil, i v záhrobí se dá užít hodně srandy. S kolegou Lucianem jsme nakonec měli dvě vraždy (zdůrazňuji, že nešlo o aktivní mstu, jen jsem si užíval hru i po smrti :)).

Co se Ti letos opravdu povedlo?

Mafiánka Dafné: Naplánovat vraždu.

Kuře: Jako již tradičně se mi povedlo skonat dostatečně brzy, abych si mohla užít spoustu parádních záhrobních srazů.

La Gatta: Objevit Mafii, nezemřít hned první den a získat tři skalpy.

Janakin: Můj největší úspěch ve skutečnosti patří napůl kamarádovi, který mi pomáhal s lovem. Jakmile jsme se složitě vloupli do laboratoře mé oběti a ona se úspěšně bránila, můj kumpán ji nechal vyvolat na vrátnici a rádoby na ni čekal. Jelikož se po prvním setkání oběť domnívala, že vrahem bude nejspíš on, poklidně se k němu přibližovala, rukavičku připravenou, a v tu chvíli jsem na ni zaútočila zpoza rohu. Plán to byl brilantní a fungoval, až na malý detail, že jsme si špatně vyložili pravidla a od posledního útoku jsme nevyčkali dostatečnou dobu. Takže toho dne jsme všichni včetně oběti odešli domů po svých.

Winner: Myslím, že mnohem více než lovení mi procházel útek před mým vrahem. To chtělo vždycky velké sluneční brýle a drdol a nenápadné oblečení a vrah byl zoufalý. Bohužel mě pak poznal podle prstenu, což bylo jaksi lehce iritující. A nedomyšlené.

Basista: Jó, přepadnout obchod za bílého dne, to se jen tak každému nepovede. A přitom stačí jen spousta kuráže a velká motivace. A hlavně, když je vám jasné, že oběť dnes prostě tu zadní místnost za pultem opustit nehodlá.

Elfína: Je skvělé vidět, když přítel,

kterého naverbujete, je úspěšnější než vy. I za něho si počítám mrtvé a dny žítí. Protože kdo ho to vše naučil? Doporučuji, když jdete poprvé na sraz a nikoho neznáte, ptejte se větších skupinek: Jste Mafiáni? Obvykle vám odpovědi s úsměvem: Že jako joo. Ikdyž absolutně tuhle hru neznají. Povedlo se mi dvakrát :).

Seasir: Mně samotnému? Toho letos moc nebylo. Ve hře jsem byl 6 hodin a 57 minut :)

Co se Ti letos opravdu nepovedlo?

Mafiánka Dafné: Uskutečnit vraždu.

Kuře: Naprosto se mi nepovedl lov, při kterém jsem chytla větší paranoii, než za celý zbytek hry dohromady. Vydala jsem se oběť lovit do školy, jenže jsem se tolik bála, že mě zahlédne její spolužák, který věděl, že také hraju, až jsem se místo lovu zbáběla schovala před procházejícími studenty na záchodky :-)

La Gatta: Se skromností sobě vlastní říkám, že nic. Non, je ne regrette rien.

Janakin: Vychytat superrychlé navlékání rukavičky - přecenila jsem své reflexy a považovala jsem připravenou rukavičku za řešení všech problémů. Asi jsem si představovala, že se mi na ruce kouzelně objeví sama, a když se vrah náhle nečekaně objevil na divadelní zkoušce, ihned jsem ho zmerčila, a přeci jsem před jeho dábelským dotykem neunikla.

Winner: Nepovedlo se mi mé první lovení. Rozhodně člověku přijde lehce zvláštní, když před ním vypadnete z tramvaje a máte na ruce bílou rukavičku. Naštěstí má oběť mi pomohla vstát, ovšem až po tom, co si rukavičku nandala také.

Basista: Inu na svém prvním lovu čekat, jak jsem se později dozvěděl, někde úplně jinde. A hned druhý den nato zabít dva zcela nevinné lidi, to by odradilo nejméně jednoho mafiána.

Elfína: Domnívám se, že moje smrt byla opravdu nevydařená. Druhého dne po varujícím snu vědmy. Zabije tě dívka v rudém kabátu. Mne zabila dívka v šedém kabátu. Bolestné vykřiknutí: NĚ! Tělo se nehroutlí k zemi ani krev netryská. Dívka v šedém si odnáší další cíl. A já dostávám první dar do hrobu - tvarohový koláč na rakvi se vyjímá.

Don Morello: Nepovedlo se mi odrazit útok, i když jsem si byl jistý, kdo je můj vrah na Hlavním nádraží.

Příběh na pokračování

JAK TO PŘESNĚ BYLO? • ZAJÍMAVÉ REPORTY NĚKOLIKA MAFIÁNŮ SEŘAZENÉ TAK, JAK SE SKUTEČNĚ ODEHRÁLY

Začíná první den podsvětního řádění... a mafiánka Saskie vyráží na svůj první lov.

„Na svůj první mord jsem se chystala už v úterý dopoledne, protože ten den nemám školu a mohla jsem využít situace k mordu.

Má oběť chodila na gymnázium, což je skvělé místo pro lov - gymnázia nebývají příliš velká a dá se poměrně snadno zjistit, do jaké třídy oběť chodí a pak si na ni počkat. Přesně to jsem také udělala, sekretářky se sice cukaly a třídu mé oběti mi řekly až po svolení ředitelky, ale kýženou informaci jsem měla.

Pak už jen stačilo počkat na místě, kudy jsem předpokládala, že oběť určitě půjde. Když jsem ji konečně zahlédla, snažila jsem se vypadat, že o ni nejevím zájem. Mafián sice na chvíli znejistěl, ale po tom, co jsem předstírala nezajím o jeho osobu, si mě přestal všímat. V tu chvíli jsem se vydala ke schodišti, kterým se svými kumpány scházel, a když jsem byla těsně za ním, připravila jsem si rukavičku a nekompromisně ukončila jeho život mezi mafiány.“

A jak svůj skon viděla ona oběť, mafián Seasir?

„Klidný průběh dne. Až do obědové přestávky. Vyrázil jsem, ve společnosti svých tří společníků směrem k jídelně.

Ve druhém patře jsem si všiml slečny s temně rudými vlasy-alespoň tak si ji pamatuji. První pohled na ni mě donutil k rychlému startu pro rukavičku. Prsty už jsem měl napůl v rukavičce, když jsem si řekl, že to pravděpodobně nebude moje vražedkyně-soudě podle jejího nezájmu o mě. Po schodech do prvního patra jsem se v tomto mínění utvrdil.

Až v prvním patře se ozvalo: „Hej Adame!“, otočil jsem se, a poslední slova, která jsem vyslechl, tedy „Čáu, seš mrtvej“, mě společně s dotekem bílé rukavičky skolila k zemi.

V posledních chvílích jsem už jen stihl předat svoji smlou-

vu mojí vražedkyni a s krvácejícím břichem si dojít do školní kantýny na oběd. Těstoviny byly stylovou tečkou za mým krátkým životem.

Ležel jsem na zemi v přízemí, když ke mně přišla cappa di tutti cappi našeho gymnázia a oznámila mi, že se po mě v ředitelně ptala nějaká rudovlasá slečna. Poděkoval jsem, a naposledy vydechl... „

Pár dní poté se však stahují mračna i nad úspěšnou Saskii... Jiná mafiánka, s příznačným nickem magnum_neni_nanuk, se na ni už chystá. I když, pravda, trochu roztržitě.

„Největším úskalím mafiána je roztržitost. Na svůj první lov jsem se vydala na známou fakultu, kde se hledá smysl bytí. Ve své zadumanosti jsem přejela stanici a předchozí časový press se změnil v „tak to jsem nestihla“.

Ale nevzdala jsem se úplně a jala se zmíněnou školu hledat. To bude z kopce, něco mi našeptávalo. Pustila jsem se tedy indiánským během po serpentínách z prudkého kopečka. Když jsem doběhla do ulice „Do polí“ uvědomila jsem si, že běžím do polí a rozhodla jsem se vrátit. Teď už se nespletu. A s pomocí davu studentů řinoucího se do metra jsem objekt našla.

Jenže přednáška oběti skončila již před 10 minutami, tu jsem už jistě minula. Počkám si tu na informátora a půjdeme zapít žal, říkám si.

Ale ejhle co se nestalo. Můj informátor příběhne s otázkou na rtech:

„Tak co, užs ji zabila?“

„Proklouzla mi,“ odpovídám.

„Vždyť jsem kolem ní teď prošla, pojď ukážu ti ji.“

„To je opravdu ona?“ ptám se, když uzřím svou oběť. S fotkou na kartě si totiž není vůbec podobná.

„Zkoumala sem ji celou včerejší přednášku, určitě!“

A tak vytáhnou zbraň a pálím.

„Jsi Míša?“ táži se jí před smrtí.

„Jo,“ s klidem odpoví a až pak jí dojde, že silně krvácí.

„Achjo,“ zaseptá na posledním vlásku dechu... a skoná.

A nyní očima oběti:

„Po stresující středě, kdy jsem každého považovala za mého potenciálního vraha, jsem strávila příjemný čtvrtek ve škole.

Bylo krásně, počasí ideální na brčko a pohodu, hlavně žádný stres. Po přednášce jsem se chystala domů, načež mě zastavila spolužačka a já se s ní zapovídala na chodbě.

Tato chvíle uvolnění a nepozornosti mě stála život. Přistoupila ke mně slečna, která říká „Ahoj, jsi Míša?“ a já v duchu lamentovala: „Znám tu už tolik lidí, že si je ani nepamatuju, ale oni znají mě?“ Rázem jsem si však všimla její bílé rukavičky a bylo vše jasné, můj život byl u konce.“

„To mám dneska ale z pekla štěstí,“ říká si magnum_neni_nanuk a netuší, že ani ne za 3 hodiny také upadne do prachu matky země.

Don Morello už má totiž naplánovaný lov:

„Oběť měla v kartě pravidelné návštěvy Café v lese. Navíc si myslela, že její vrah je má předchozí oběť (chudák se prozradil). Na fórum minulá oběť nic nenapsala, takže ideální situace.

Ujistil jsem se tedy na fóru, že oběť bude v dané kavárně a se svou přítelkyní jsme šli na pivo (tedy ona pivo nerada, tak si dala svařený džus, ale mně pivínko chutnalo za dva).

Sedli jsme si tam o půl hodiny dříve, abychom zmapovali okolí.

Když jsme se rozkoukali, zdálo se nám, že dvě osoby vypadají podobně. Jednu z nich jsme vyloučili poté, co jsem se (zatímco ona byla na záchodě) zeptal jejich kamarádů, zda se jmenuje stejně jako moje oběť. Nejmenovala.

U druhé jsem si nebyl už vůbec jist, ale znáte to. Když se holka namaluje, nebo naopak odličí, je to proměna osobnosti na entou.

Šel jsem za ní a při cestě si v klokánkové mikině nasadil rukavičku. To jsem měl již dobře natrénováno, takže se povedlo. Zeptal jsem se, jestli se něco stane, když dámě položím ruku s rukavičkou na rameno. Usmála se a řekla, že ne.

Vrátil jsem se tedy a chtěli jsme odházet. Přeci jen už to bylo asi hodinu poté, co tam moje oběť měla být.

Zaplatil jsem u baru a v tu chvíli... přicházela dovnitř má oběť! Vzal jsem si batoh a nasadil rukavičku. Batohem jsem si ji kryl. Kvapně jsem přispěchal k té osobě, která již od kamarádky, která seděla hned u vchodu, dostala informace, že jsem její vrah (viděla, jak jsem se prozradil u druhé slečny). K její smůle již nestihla nasadit rukavičku a byla rázem v Záhrobí.“

A jak tuto událost popisuje oběť? Jak jinak než s vtípem a poeticky...

„Sjednala jsem si se svým vrahem romantickou schůzku v nedalekém Lese. Samozřejmě jsem na místo setkání nastražila komplice, který mi před mým příchodem přesně popsal vraha, který se prozradil neopatrným odstřelováním nevinných slečen (zajímalo by mě, kam schoval jejich nebohé mrtvolky).

Vstoupila jsem do přítmi lesa a hned zkraje zahlédla toho, po kterém mé tlukoucí srdce toužilo již třetí den. Ano, je to on. Po očku se na mě kouká, kontroluje mou podobu s podobou v medailonku.

Svůj kvér držím pevně v ruce s možností vystřelil během vteřiny. Když v tom se můj milý vznesl do vzduchu a jako laň ke mně třemi plavnými skoky doletěl, aby mi ještě v letu bodl dýkou přímo do srdce. Od milované osoby to bolí.

Myslela jsem, že mě miluje, když nosí mou fotku v kapse... a tak mé srdce dotlouklo.“

Chvilka poezie

Mnoho mafiánů se na úvodním srazu odhodlalo vzít do ruky papír a tužku a popustit uzdu svému básnickému duchu. Díky tomu máme opět tu čest uvést zde výběr mafiánských básní.

Přejeme Vám příjemné chvílky u zajímavých veršů.

*Od denních povinností, od dětí
mě odlákalo podsvětí,
už nesundám já nikdy více
běloskvoucí rukavice.*

Quitek

*Když v hrobě první oběť shnije
a mafián již slaví,
proudem se rum i vodka lije,
však ostražití loví.
A tak ten milý mafián,
jenž předčasně radoval se,
taky ulehne do hajan,
pod hlínou bude rozkládat se...*

TJH

*Mafiáni hází klobouky,
netrefí se na flašky,
klobouk bílý, jako od mouky,
hází mafiáni - bez mušky.*

PHS

*Paragraf trestní,
Mafie nepřítel,
naštěstí nepřijel,
známý to advokát
s morálkou tristní.*

FDS

*Sedím v křesle za večerního ticha,
tu strašný zvuk, někdo na dveře tукá,
svaly ztuhly, čas rychle tiká,
a na rameni - strašná bílá ruka.*

APZ

*Oběť už se ke mně blíží,
dokola se neohlíží,
stačí dotek na ramena,
to ji srazí na kolena.*

UVU

Dvacet důvodů, proč jste měli umřít dřív

Přežili jste letošní ročník Mafie? Udělali jste chybu. Už od prvních hodin hry se záhrobí začalo plnit mrtvými mafiány, jejichž vychladlá těla se odmítala smířit se svým osudem. Už za dva dny se jich tak několik sešlo u piva, aby si pořádně zanadávali na účet svých vrahů a vymysleli, jak se jim nejlépe pomstít.

Když se sešli na konci hry znova, už jim bylo jasné, že tohle vrahové nevydejchají.

“Docela se nám to letos v záhrobí povedlo, co?” začal nesměle první mrtvý mafián, když zvedl další tuplák s pivem.

“Ty jo, fakt to bylo dobrý, nechtěl bych bejt pořád naživu,” odvětil mu jeho hnijící kolega.

“Líp to snad ani vyjít nemohlo, tohle je dostane do kolen,” doplnil je třetí a potáhl z doutníku. “Já bych jim to teda řek asi takhle. Sice nás odkrouhli, ale my jsme ve skutečnosti ty, co z toho vyšli líp, že jo?”

To ale zbystril i shluk dalších mrtvol a přestalo být zřetelné, kdo vlastně mluví.

“Jasně, vždyť nám skončila paranoia!”

“A víte vy, jak by mě furt sra*o to brzký a skoro furt zbytečný vstávání?”

“No a ty záhrobáky, to byla pecka,” překřikovali se dál.

“Víte, že mi na každé dva dny hry vychází více než jeden záhrobní sraz? Bylo jich

přes dvacet. To jim taky řekněte,” přidal se jeden doposud tichý mafián a zvedl hlavu od kalkulačky.

“Jasně, to jim spadne čelist.”

“Ale co když si budou myslet, že sme furt jen smrděli v hospodě?!”

“Vždyť to nebylo jenom o tom.”

“Tak jim pustíme fotky, ne? Když nám nebudou věřit.”

“Jo, vždyť jsme měli kytarový večírky.”

“Já jsem šla tancovat, to bych klidně zopakovala. Nebo schovka v metru, viděli jsme toho vysokýho a zrzavýho kluka? Toho bych chtěla.”

“Já sem zase byl na kuličkách, na petanquu a na frisbee, to bylo libový.”

“Tak tam byste mě nedostali, mně přišly nejlepší deskovky a pikniky, hlavně abych se nemusel hejbat.”

... Bouřlivou debatu už nebylo možné zastavit, ani sledovat. Ale z toho, co se tam dalo zjistit, plyne jedno poučení: Nevěšte hlavu, když vás příště odkrouhnou hned na začátku - to nejlepší je ještě před váma, jen nesmíte zapomenout číst fórum. A nebojte se, že by vás v záhrobí nechtěli - každá mrtvola dobrá. Jo a noví kamarádi jsou zařucení.

-Dimitrii-

komiks

